

„Men hvorfor har han ikke svaret paa mit Brev? Jeg foreslog, at vi skulde glemme den dumme Historie og tage hver sin Halvpart af Skylden. Nu er der gaaet to Maaneder, og jeg har ikke hørt et Ord fra ham. Hvad kalder du det?“

„Det har naturligvis ogsaa undret mig. Men hvorfor tager du ikke en Dag ind til ham og rækker ham Haanden til Forlig? Det er dog vist bare det, han venter paa. Havde du gjort det straks, saa havde det hele været klappet og klart for længe siden. Men I er to lige store Børn begge to. Der er ingen af jer, der kan faa sig selv til at gøre det første Skridt. Og saa kan I dog slet ikke undvære hinanden. Tror du ikke, jeg har kunnet mærke paa dig, hvor du savner Johannes? Du veed vist ikke selv, lille Povl, hvordan dit Humør har været i den sidste Tid. Og jeg er sikker paa, at Johannes har det akkurat paa samme Maade.“

Doktoren, der var gaaet ud paa Gulvet, standsede og rystede mismodigt paa Hovedet.

„Gid du havde Ret, Meta! Men du tager fejl.“

„Hvordan mener du? Jeg forstaar dig ikke, Povl! Jeg har undertiden en Fornemmelse af, at der er noget, du ikke vil sige mig. Hvad er det?“

„Jeg har jo sagt det! Johannes er ikke længer den, han var. Siden han blev Præst og trak i denne lange Busseronne, er han bleven et andet Menneske. Som saa mange af sin Stand har han udviklet sig til et af disse uhyggelige Dobbeltvæsner, der ligesom sammenvoksede Tvillinger er to selvstændige Tilværelser uden fælles Bevidsthed. Kan du huske dengang, da Johannes søgte Embede for at kunne gifte sig og fik det allerførste Kald, han var Ansøger til? Det var jo umuligt ikke at komme til at tænke paa Farbror Tyges Indflydelse. Alligevel har han bestandig paastaaet, at han ikke har haft Anelse om noget og aldrig vilde have modtaget Embedet af Farbrors Naade. Og han tror det selv — saadan er han bleven!“

„Aa — fy, Povl! Du skulde virkelig skamme dig. Jeg begriber ikke, hvad der gaar af dig, at du kan staa og tale saadan